

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50. Za Evropo \$3.00   Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

ŠTEV. (No.) 4.

FEBRUARY 15th, 1924.

LETO (Vol.) XVI.

Calderonove "Skrivnosti Sv. Maše"

N. N.

V tej veličastni dramatični igri razvije pe-
nik to idejo: Pri maši se odigrava vsa svetovna
zgodovina, od Adama do sodnjega dne; šele v
daritvi Kristusovi najde problem človeštva svo-
jo razjasnitev in rešitev.

Pristopne molitve in Confiteor v maši sveta
opravlja iz paradiža izgnani in pod proklet-
stvom greha zdihujoči Adam. On pripozna v
bridki srčni skesanosti svojo veliko, veliko kriv-
do. Ne kesa se pa samo zase, temveč za vse
človeštvo vseh časov.

Čas naravne postave je bil razrešen s pozi-
tivno božjo zapovedjo, dano in razglašeno na
gori Sinaj in zapisano na kamenite plošče. Zato
nastopi Mojzes. Pri oltarju moli pristop in Ky-
rie eleison. Medtem ko se Adam in njegovi po-
tomci vseh časov ne morejo odtrgati od misli
na krivdo in si komaj upajo povzdigniti oči dne-
vu rešitve in odrešenja nasproti, — predstavlja
Mojzes s svojim ljudstvom čas "vročega hrepe-
nenja" očetov po Mesiji. Adam je "človek ke-
sanja", Mojzes pa "človek v upanju preseči".
Vroč hrepenenje Stare zaveze po odrešenju in
njeno neomajno zaupanje v božje usmiljenje
izroča Mojzes za tolažbo Izraelovo. V molitvi,
zlivajoči se s pretresljivimi žalnimi spevi očakov
pred peklom, kliče svoj Kyrie eleison čez zemljo
navzgor proti nebu: "Ah, usmili se, o Gospod!"

Še eno vlogo igra izvoljeno ljudstvo Stare
zaveze v drami maše sveta: Njemu v varstvo je

izročil Gospod "postavo in preroke". V tem je
obstojala velika prednost, ki jo je vžival Izrael
pred drugimi narodi, "da so mu bili izročeni iz-
reki božji". Pa kljub tej prednosti je imela
Stara zaveza samo "senco prihodnjih dobrot",
bila je samo "vzgojiteljica za Kristusa". Na dru-
gi strani pa je Kristus "prava luč sveta, ki raz-
svetljuje vsakega človeka, ki pride na ta svet";
resnica je; po njem govori Bog k človeku; on
oznanja vso, polno in končno veljavno resnico.

Z genijalno potezo izbere pesnik za predo-
čitev teh misli list tretje božične maše (Hebr. 1,
1 seq.), ki v lapidarnih stavkih slika Kristusa
kot božjega poslanca, ki odkrije zakrito razo-
denje in je vrhu tega sam božje razodenje. List
bere Pavel, ker je ravno v njem na najizrazitejši
način postal očiten korak iz nepopolnega v po-
polno, iz Stare zaveze v novo. Z usti svojega
plemenitega, gorečega sina bere Izrael epistolo
v svetovni maši.

Potem poda Pavel sveto knjigo evangelistu
z orlovim pogledom in simbolizira s tem, "kako
prehaja stara postava v evangelij". Stari za-
vezi se vse razodenje ni odprlo; njej se pravi
pomen tako mnogih božjih besed ni razodel; v
njih je toliko dragocenih semenskih zrn, ki se
morajo razcveteti in dozoreti v sad. Šele v e-
vangeliju zadobe "postava in preroki" vse svoje
razodetje in ves svoj pomen. Zato kliče Janez
Pavlu:

"Daj, Pavle, daj mi knjigo sveto,
Da razpršim temo, ki jo zagrinja."

In sedaj oznani Janez strmečemu svetu prolog svojega evangelija, ki razvije na kratko ves načrt božjega odrešenja in njegovo udejstvitev naznani z "Besedo, ki je meso postala". Nasproti nepopolni, omejeni, samo pripravljajoči Stari zavezi igra krščanstvo v maši sveta to vlogo, da bere evangelij. Krščanstvo obsega vse razodenje in je mora varovati in gojiti do konca sveta, ter je razširiti do koncev zemlje. Zato naslavlja Pavel svoje novo, boljše spoznanje ne samo na Hebrejce:

Da, tebi in poganstvu tudi . . .
Korinčanom, Rimljanom, Efežanom
in vsem ljudem na širnem svetu.

Kakor Kristus samemu, tako se nasprotuje vsepovsod tudi krščanstvu in njegovemu oznanjanju o pravi, božji besedi, nasprotuje od Judov in poganov. Tem sovražnostim se postavljajo v bran apostoli in izpovedo glasno Credo. Ti naj bodo po poslednjih besedah svojega vstalega Mojstra njegove "priče v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji, do koncev zemlje." Z eno samo, krepko potezo je Calderon na ta način razrešil veliko misijonsko nalogo Cerkve: V maši sveta moli katoliška Cerkev po apostolih in njihovih naslednikih Credo.

Temu apostolskemu delovanju se ukloni poganstve in daruje Kristus z zlata, kadila in mire kot simbole spomina, volje in razuma. Oficialno Judovstvo pa se ustavlja z notranjim gnevom in zunanjo silo. Zato "bo stanoval Jafet v bivališčih Semovih", "vinograd Gospodov bo drugim viničarjem oddan." Kristus sam govori:

Ti pa, o judovstvo,
zgubilo boš vinograd svoj,
ki sem ti ga zaupal —
oddalo ga boš Cerкви moji,
ki jo zgradim tam, kjer je tempelj tvoj.

Toda vse Judovstvo ne zapre ušesa evangeliju. Za Sanctus nastilja dobro ljudstvo Gospodu palme in oljčne vejice na pot in ga pozdravlja z veličastnim hozana. V splošnem pa ostane Izrael zakrknjen. "Brez domovine, brez templja, brez sijaja, brez vodnikov" potuje po zemlji. Šele ob koncu sveta bo odprl svoje srce besedi Gospodovi; zadnji evangelij maše sveta, v

katerega zabuče z glušečim glasom trobente poslednje sodbe, bo zlomil njegov odpor.

Kdo pa naj bo duhovnik ob oltarju sveta in kaj daritev? Človeštvo iz sebe ni zmožno vrniti Bogu vzeto čast in izvršiti spravo za krivdo. Ravno zato je Adam poln obupa in Mojzes poln hrepenenja po njem, ki ima priti. Veliki duhovnik, ki ima izvršiti daritev v maši sveta, mora biti večji. Samo eden je za to sposoben: Oni, ki more kot človek vzeti breme človeštva nase in kot Bog izvršiti neskončno težko delo; oni, ki združuje v sebi človečanstvo in božanstvo, kakor se primeša voda vinu. V Adamovi krivdi se maša sveta začinja, v daritvi Boga-človeka se završuje. Zate pravi precej v začetku Modrost obupanemu Adamu:

Upapolno naj naprosi,
da iz blaženih višin,
skoraj pride v solz dolino
Jezus Kristus božji sin.

Pesnik pusti v svojem teološkem razumevanju za pomen Jezusa Kristusa, da le-ta že pri Gloriji nastopi. Janezu Krstniku je sicer dano pripraviti pot Gospodu, in poslančcem nebeškim naznaniti njegov prihod; toda samo ena usta so dovolj čista in vredna Boga dostojno častiti in hvaliti: Usta Boga-človeka!

On pelje kot junak v drami maše sveta dejanje do viška. S svečano-sveto resnobo si nadene svoj velikoduhovniški okras. Škrlatni plašč, s katerim so ga ogrnili vojaki in hlapci, je njegova alba. Kot štolo in manipel ima verige okoli vratu in na rokah, kot cingulum vrv, s katero so ga privezali k stebru bičanja. Amikt, s katerim mu pokrijejo glavo, je ostra trnjeva krona in za plašč mu nalože na rame težki križ. Tak stopi veliki duhovnik človeštva v kanonu k oltarju. Povzdigovanje je: izdihne svojo dušo. In za povzdigovanje zvoni: potres, ki stresa gore, lomí skale, odpira grobove.

Calderon ne postavi na oder kanona, povzdigovanja in obhajila. Svet strah ga zadržuje, da bi ta del presv. daritve scenično vprizoril. Zato pusti, da ta pasus odrešilne drame, trpljenje Boga-človeka, pripoveduje Judovstvo, in istočasno kaže Modrost na dejstva v luči maše sveta. Dramatičnost te scene pride s tem do veljave, da se prikaže vstali Zveličar.

Kakor maša pri oltarju, tako se končuje tudi maša sveta z zadnjim blagoslovom. Ta zadnji prizor velike drame človeštva je blagoslov, ki ga govori Sodnik sveta nad zvestimi na njegovi desnici in hudobnimi na levici:

Vi, ki meni ste služili,
združevali se z menoj,
ki obnavljali pri maši

tolikrat spomin ste moj,
pridite v nebeške dvore,
vekomaj ste moji vsi.
Vi, ki ste me sramotili —
v večno večni ogenj vi.

Amen pa in Deo gratias, s katerim odgovarja blažena družina, je neminljiv slavospev nebeških vojskinih trum. (Igra sledi.)

MATI-MATERAM.

V ženskem "kornjerju" bi bili mi materam večkrat radi kaj na uho povedali. A ker smo vedeli, da možje ženski "kornjer" bolj pazno bero, kot vse drugo, nismo hoteli. Sicer so možki pouka, ki smo ga imeli večkrat na jeziku, še bolj potrebni, kot ženske, a ker so manj dovzetni zanj, smo še lažje dali ključavnico na usta. Zdaj nam je pa neka žena-mati vzela besedo z jezika. Boljše in odločnejše bi mi ne mogli povedati kar smo želeli, kakor ona. Priobčujemo njeno pismo dobesedno ker je je tudi tako napisala, da smo je lahko naravnost stavcu izročili. Tako-le se glasi.

Cenjeni g. urednik!

Eni pravijo, da smo ženske zaničevane na svetu in celo katoliško cerkev dolže tega, da ženstvo zapostavlja. No meni se ne vidi tako. Seveda maše ne morejo brati, pa tudi menda nobena ne kandi, pa tudi menda nobena ne kandi didira za to. A ta list je strogo katoliški, pa imamo žene celo svoj prostor v njem da dopisujemo po svojih zmožnostih, toraj nismo tako zadnje. Le one se smatrajo zadnjim, katere vsled svoje zanikernosti ne vrše, kar zahteva od njih vera in stan. Med te bi lahko prištevali precejšnje število naših žena, ki slepo sledijo raznim prosvetarjem, ki vidijo potrebo pošiljati med narod brošure, da se ta naobrazi, kako treba zarod omejiti. Pa ne velja to samo ženam, tudi možem, saj marsikateri pokuka v ženski "kornjer", češ kaj so le napisale.

Nekaj učenjakov in razisko-

valcev človeške narave je prišlo do zaključka da zarod se mora omejiti in sicer se odreče pravica do tega tudi vsem onim ki so slaboumni in telesno nerazviti, ter da se na ta načina oplemeni lepo, zdravo in duševno razvito človeštvo. Ako se ne odrede posebne postave za to, da ostanejo stvari, kot so bile do zdaj, ne bo za nas vse prostora v bližnji prihodnosti na tej zemlji. Seveda možje niso katoličani in hočejo na ta način vzeti nadvlado iz božjih rok, a kar bodo posledice tem naukom, bodo morali tudi prevzeti nase. A zna se jim zgoditi kot oni ženi v neki vasi, ki je tarnala vselej, kadar se je kake-mu revnejšemu družina pomnožila, ali se kdo priselil v vas: "Oh Bog se nas usmili, kam bomo pa mi gruntarji šli?" In zgodilo se je, da so ženo prezkodaj zanesli na pokopališče in jej preskrbeli prostor. Če je še potlej tarnala, mi ni znano. Ti reformatorji tudi trdijo, da višji sloji so dovolj izobraženi za vso to vedo, da treba naobraziti le še nižje delavske mase. Poglejmo pa, kdo so ti ljudje ki vedno vtikajo svoj nos tu in tam v razmere, da bi jih s svojo vedo izboljšali, a z večnimi svojimi reformami jih daleč poslabšajo, ne ozirajo se pa pri tem na božje odredbe in zakone. In tem ljudem sledi tudi precejšen del našega ljudstva, posebno mlad ameriški zarod misli da je to "style" in to se mora upoštevati, ker je tudi bolj udobno, — seve-

da sem ne spadajo oni ki žive po vesti in veri, tudi v tem je velika izjema, hvala Bogu. Tem bi lahko zaklicali: "Saj jih res ni škoda, kakor žive brez vere sebi in svojim v pogubo, tako bodo njih potomci sledili samo "duhu časa," taki če že pridejo ali ne." Duh časa in naprednosti jim je bog, a nam ki vztrajamo pri verskem življenju je znanost ter vedno novo raziskovanje v vedi izobraževalno in koristno, ako je v smislu božjih odredb, kaka opičja razmotrivanja nas pa ne navdušijo zase, že še nimajo verjetne opore dovolj, da bi se verjelo vse, kar kdo trdi. Kar se pa tiče nauka teh učenik reformatorjev, naj ne pride v poštev pri nas katoliških ženah, kajti pri nas ne velja "ni jih treba," če sami nočejo, ampak katoliških družin je potreba v vsem številu, ki ga je Gospodar življenja in smrti odločil, in le ona žena in mati vrši svojo dolžnost, ki ne računa števila in ne stavi določilnih mej svoje družini, pa naj jih bo že en ducat ali deset manj. Seveda eni pripisujejo vojske in vse težave v življenju prevelikim masam človeštva. Pa pogledjmo samo na dva skupaj, eden že hoče biti večji in oblastnejši od družega, vname se zavist, jeza — vojska je tu. Taka je človeška narava če pozabi Boga. A katoliške žene pa moramo biti dober vzgled svetu, v to smo poklicane, in največkrat se ne smemo ozirati, kaj je bolj udobno za nas in kaj je moda ali "style".

A. B.

Naš katoliški shod.

H. B.

To je za nas ameriške Slovence nekaj novega. Misel je sicer prišli iz starega kraja, še v živem spominu tamkajšni katoliški shodi, ki so vsekdar zarezali globoko brazdo v srca naših starokrajskih bratov in sester in zavlekli vanje novo jesensko setev, za katero je vedno prišla bujna pomlad in žetve bogata jesen. Lahko rečemo, da kar nas je še pravih sinov in hčera naše drage matere Slovenije, smo otroci katoliških shodov. Oni so nas vsakokrat versko prerodili. Ko so zgubljeni sinovi in hčere te naše ljubljene matere prešerno začeli dvigati svoje glave, kakor "lintverni", nas je začelo postajati strah, kaj bo. Tako osamljene smo se čutili. A prišel je katoliški shod. Širom domovine se je začelo dvigati jedro naroda in se kakor Matjaževa vojska valiti proti prestolici. Ko smo videli koliko nas je, smo z osveženim pogumom zopet zapeli: Bratje mi stojimo trdno, kakor zidi grada. Črna zemlja naj pogrezne tega kdor odpada!

Naš narod v stari domovini je danes kakor ena sama dobro urejena in oborožena vojska, tik pred napadom. Kdo jo je strnil in oborožil za boj na življenje in smrt? Bili so katoliški shodi. Lani, ko se je na široko odprlo srbsko žrelo, kakor sestradanemu levu in so lastni odpadniki prevzeli nečastno službo ga krmiti z rodnimi brati in sestrami, so se pravi voditelji naroda živo zavedli nevarnosti. Kakor nekdanj kresovi pred bližajočim se Turkom, so zagoreli po vsej deželi krajevni katoliški shodi. Cela Slovenija je postala en mogočen tabor, antemurale catholicitatis, predzidje katolištva. Balkanski lev, dasi tako lačen, je zaprl svoje žrelo, ker je videl, da je grozdje še prekislo. Izdajavci

naroda pa so si sramu zakrili obraze, ker so mu iz svojih sebičnih namenov hoteli žrtvovati kri od svoje krvi. A bratomorna kri se jih kljub temu drži in kriči, kriči proti nebu pa maščevanju.

Petkrat je že tam pomlad v cvetličnih sandalih šla skozi deželo, ko smo mi ameriški Slovenci spali dolgo, predolgo zimsko spanje, kakor polh. Čas je bil, že zdavnaj je bil čas, da bi bili tudi mi svojim zvestim zatrobili in zaklicali: Vstanite, vi zaspanci, in pridite na katoliški shod! Moderni Turki v rdečih hlačah, socialisti, so že leta in leta gospodarili mej nami, kakor volk mej ovčami. Lahko delo so imeli. Spečega ni težko lopiti po glavi in nato oropati. Pridno so vihtili kol, bili in ropali iz sre našega ljudstva bisere vere in druge dragocenosti, ki so z njo v zvezi.

Nismo bili sicer neorganizirana masa. Imeli smo mogočno katoliško Jednoto, ki je že dolga leta naša, bi rekel, dobra starokrajaska mamica, brez katere bi nam bila tujina še bolj tuja. A malo predobra je bila, enostransko predobra. Premehko, preveč slovensko srce je imela. Videč trume slovenskih otrok, ki so s krvavečim srcem zapuščali rodno grudo, da si v tujini poiščejo boljšega kosa kruha, se se ji smilili v dno njenega materinega srca. To jo je zavedlo, da je pred vsem gledala, jih za čas sile telesno preskrbeti, vedoč, da v tujini človek še z večjo in težjo skrbjo gleda boleznin in smrti nasproti. To moro jim je pridno valila s src. Pri tej skrbi je pa premalo pazila na to, da je njih še dražji biser, vera v nevarnosti. Satanovi agenti, ki jih po tem biseru posebno prsti srbe, niso našli tistega odpora od njene strani, kakor ga ta dragoceni biser zasluži. Kakor levinja bi se bila morala vreči

na te tatove, zavedajoč se, da je katoličanu srce več kot želodec, vera več kot telesne dobrrote. Kratko, preveč je igrala vlogo trpeče cerkve, premalo bojujoče. Tu na zemlji smo pa udje bojujoče, ne trpeče cerkve, kjerkoli smo.

Hvala Bogu, da je zdaj to spoznala in se nanovo, pravilno orientirala. Že njen stari odbor je kronal svoje delo s tem spoznanjem. Z zadnjo konvencijo v Clevelandu je združil katoliški shod, ki naj bi ji dal smernice za bodočnost, ne samo kot podporni, ampak tudi kot katoliški Jednoti. V tem smo mi videli prve znake pomladi, ne samo za Jednoto samo, ampak za ves naš katoliški življenj v Ameriki, katerega glavni steber je ona. Z novim odborom je njej in nam vsem, ki katoliško čutimo, ta pomlad zasijala. Z njim je postala ona naša vsestransko skrbna mati, ki jo mora vsak vzljubiti, se vsak zateči v njeno naročje, če ima zdrave kosti in verno srce.

Njen novi predsednik Mr. Grdina, pristna starokrajaska verska grča, je takoj, ko je sprejel predsedstvo, kot drugi Peter Amienski nastopil pot po večjih slovenskih naselbinah, da navduši rojake za križarsko vojsko proti oskrunjevalcem naših najdražjih svetinj. Katoliški shod se vrši za katoliškim shodom. Bog hoče! je njegov gromoviti klic, da iz spanja vstanemo in se zavemo, da smo udje bojujoče, ne trpeče cerkve, da se moramo za življenje in smrt spoprijeti s sovražnikom, kadar je treba. In danes je treba. Mr. Grdina se tega zaveda, zato potom katoliških shodov pridno mobilizira svoje zveste.

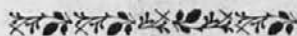
Za nedeljo 20. jan. je napovedal katoliški shod v Chicagi. Pripeljal je nanj skoraj celokupni svoj generalni štab, v katerem je tudi ena amazonka, Mrs. Prizlan,

iz Sheboygan, Wis. Dasi ni bilo posebne reklame in je strupen mraz pritisnil, se je vendar nabralo v naši cerkveni dvorani toliko zavednih katoliških Slovencev iz Chicage in okolice, da so komaj dobili prostora. Program je bil silno bogat, skoraj prebogati sa-

mo za en popoldan. Vendar so poslušavci kljub mrazu, ki je tudi v dvorano zašel, z zanimanjem sledili govorom, ki so se z malimi pavzami vrstili od druge do sedme ure in čez. Ni nam mogoče v celoti priobčiti vseh zanimivih

govorov in nagovorov, kakor sta to storila "Edinost" in "Glasilo". Pač pa hočemo posneti njih glavno vsebino, da bodo tudi rojaki onih naselbin, ki niso mogle biti zastopane, deležni malo tistega žarkega navdušenja, ki je nas oni mrzli popoldan ogrelo. (Dalje.)

Naš slovenski Karmel.

H. B.

(Dalje.)

Posebno močno odmevajo domači boji dobrega s hudim po našem Karmelu. Kakor rosa pada molitev njegovih hčera na dobro seme, da kali in poganja, pa tudi kakor požigajoča slana moriluliko, ki jo seje sovražnik. Da je naš Mojzes, naš Jeglič, združil ogromno večino našega naroda v katoliškem taboru, da ima toliko mladih in navdušenih sobojevnikov, se je v veliki meri zahvaliti njih molitvam in tihim žrtvam. Kadarkoli je pred tabernakelnom zamislil kak nov načrt za zmago božje stvari, ga je, če ne razodel, vsaj priporočil njih molitvam. Zato jim je bil vedno očetovsko naklonjen. One so mu pa z otroško vdanostjo vračale naklonjenost. Njegova dva lanska jubileja sta bila, kakor za celi slovenski narod, tako tudi za Karmel velika praznika.

A Bog že poskrbi, da človek nima preveč solnčnih dni na tem svetu. Ga pač pozna, kak lahko mišljen otrok je. Kadar mu solnce sreče najlepše sije, najrajši pozabi nanj in začne z obema rokama objemati zemljo, kot svojo ljubečo mater. Njeno navidezno toplo naročje ga zaslepi, da ne čuti, kako je njeno srce mrzlo. Tudi redovna oseba je in ostane človek. Sama sreča in veselje, četudi nedolžno, sta duhovnemu življenju bolj v kvar, kot v pobudo. Zato pa svojim služabnikom in služabnicam med veselja pridno meša z miro trpljenja, da tim bolj koprne po nekajnem nebeškem veselju, ka-

terega predokus je kar moč ozko in tesno zedinjenje s Križano ljubeznijo na tem svetu.

Ne smemo se tedaj čuditi, če našim karmeljskim hčerkam kruha ni samo z medom, temveč tudi z miro mazal. Dne 26. julija je dospela v samostan žalostna vest: Vojska je napovedana. Kakor nihče, tako tudi one takrat še niso vedele in niso mogle vedeti za vso grozno vsebino te vesti, ki danes leži pred nami, s krvjo in solzami oblita. A že ob sami besedi vojska, se človek strese, kakor jagnje, ko zasluti volka v bližini. Po prestanem prvem strahu, kaj bo, kaj pride, so tudi karmeličanke mobilizirale, in sicer takoj črno vojsko, molitvene armade. H temu jih je prisililo vojno gorje, ki je skoraj najprej potrkalo na njih samostanska vrata. Fantje so še peli, ko so šli na vojsko. Možje so se še delali pogumne, dasi so jim pri slovesu od doma srca krvavela. Na samostanski porti našega Karmela so se pa že zbirale obupane žene in matere, da priporoče svoje drage molitvi karmeljskih hčera. V svojih tihih zakopih je začela ta legio fulminatix, ta izbrana četa, Boga naravnost "šturmati" z molitvijo in drugimi deli spokornosti, da čim prej zopet odloži šibo, ki jo je zavihtil nad nevhvaležnim človeštvom.

Da bi bile njih molitve tim go-rečnejše in vspšnejše, je škofijstvo dalo prednici posebno dovoljenje, da je smela vsak dan za nekaj časa sama odpreti vrati-

ca notranjega tabernakeljna in ob napol izpostavljenim Najsve-tejšim zbirati svojo samostansko družino k prosilni in zadostilni molitvi. Nikjer v naši domovini se ni toliko in tako neutrudno molilo za odvrnjenje krvave šibe božje, kakor v karmeličanskem notranjem koru na Selu. Res, da krvavega plesa vsa ta molitev ni ustavila, ker je človeštvo preveč ponorelo, prevelike gore hudobije nagromadilo, da bi bil mogel neskončno Pravični po prvih solzah in prvih kapljah prelite krvi odložiti kaznujočo šibo. Nevdomno pa je v moči njih molitve marsikatera smrtonosna kroglja, marsikatera granata zgrešila svoj cilj in tako zaustavila veliko krvi in veliko solza, kar bo šele sodnji dan očitno.

Poleg mnogih nekrvavih žrtev je slovenski Karmel položil tudi eno krvavo na altar domovine. Dolgoletni zvesti zakristan zunanje samostanske cerkve je moral na bojno polje in je padel v Galiciji. Ker same radi stroge klavzure ne smejo niti v zakristijo zunanje cerkve, jih je njegova zguba hudo zadela. Dobrega zvestega moža za tako službo je težko dobiti. V vojnem času ga je bilo še težje. Kmalu za njim je bil vpoklican še hlapec, ki je že petnajst let zvesto pomagal pri vnanjem gospodarstvu, katero je ravno mej vojno draginjo potrebovalo še posebne skrbljivosti. Zdaj niso nikogar imele, da bi šel v mesto po duhovnika za sv. mašo.

Lilija iz raja

K.

Marija je že toliko ozdravela. da je bila iz nevarnosti.

"Ali ne misliš, da bi bil sedaj čas, se pogovoriti z Marijo glede njene prihodnosti?" vpraša Lazar nekega dne Marto, ko sta sedela sama na vrtu in se pogovarjala o raznih gospodarskih vprašanjih.

"Da, tudi jaz sem že na to mislila. Sedaj je popolnoma druga. Žalostna skušnja jo je zmodrila," pravi Marta.

"Je že res. Vendar pa je nevarnost, da se bo vrnila nazaj na staro pot, ko bo zopet popolnoma zdrava. Saj vidiš koliko povprašujejo po njej razni rimski dostojanstveniki, ki prihajajo sem. Po celem Rimu jo poznajo. Ko bo ozdravela, prihajali bodo zopet sem na obisk in človek je slab, kaj lahko je mogoče, da bi jo znali potegniti nazaj v vrtnice prejšnega grešnega življenja. Ali ne misliš tako?"

"Človek bi mislil, da se je nekaj vendar naučila po toliki in tako britki poskušnji!"

"Nekeri se, drugi ne! Ne smeš pozabiti, da je bila Marija daleč daleč v grešnem življenju! Težko bo kar pretrgati vse zveze in vsa stara znanja."

"Deloma imaš prav. Toda kaj bi se naredilo?"

"Veš, Marta, veliko sem premišljeval in sem prišel do sklepa, da morava enkrat skupaj pred njo in ji popolnoma naravnost povedati, kako misliva. Dolgove sva sicer za njo poplačala. Si-

mon iz Magdale je popolnoma plačan. Toda vsi moji prijatelji so me prosili, naj odstranim iz Magdale to pohujšanje. Posebno hud je bil Simon. Posojeval ji je sicer denar in vlekel visoke obresti. Toda on je bil najbolj proti Mariji. Zato ji morava popolnoma jasno povedati, da se mora docela spremeniti, popolnoma pustiti staro grešno življenje in pretrgati vse zveze z Rimljani, ali mora pa iz Magdale, vsaj iz naše palače! Kar se je preje godilo tukaj, ne smeva več trpeti pod nobenim pogojem!"

"Nikakor ne!" je hitro pritrdila Marta. "Raje prodajmo palačo in celo posestvo, Marija naj gre pa kamor hoče, ako bi imela biti taka. Vendar, jaz sem prepričana, da jo je zmodrilo."

Sklenila sta, da jo bosta takoj drugi dan po obedu vzela v roke in ji mirno, vendar popolnoma odločno, povedala, kaj mislita.

Marija je bila pa od onega večera, ko je bila na obisku Mati prerokova, še bolj resna in še bolj zamišljena. Zvečine je presedela sama v svoji sobani in preklečala v molitvi. Po dolgem času je imela zopet v rokah svete pesmi, psalme, katere je imela družina prepisane in shranjene. Počasi je molila drugega za drugim. Posebno so ji bili ljubi oni psalmi, katere je pel kraljevi pevec, ko je grešil in potem goreče, v spokornem duhu prosil Boga odpuščanja. "Usmili se me, o Bog, po svojem velikem usmiljenju in

po obilnosti svoje milostljivosti izbriši mojo pregreho..." je molila z njim stavek za stavkom. Pri vsakem je nekoliko prestala, se zamislila, še enkrat ponovila in debele solze so ji tekale po licu. Ne, Marija ni bila več stara grešnica, temveč popolnoma druga, spokorna Marija, ki si je bila popolnoma svesta velike svoje grešnosti pred Bogom, pa tudi popolnoma odločena začeti drugačno življenje. Celo njeno dosedanje življenje se ji je zdelo kakor strašne sanje. Sama sebe ni poznala. Zato ni koprnela po drugem, kakor po trenutku, ko bo mogla pasti k nogam velikega proroka, ga prositi odpuščanja in slišati iz njegovih ust sladko besedo: "Odpuščeni so ti tvoji grehi!"

Tudi ona je iskala prilike, da bi z bratom in sestro govorila o svojih sklepih. Nič še ni vedela, kako sta naredila z njenim dolgovi. Sta jih li plačala? Nekaj sta morala narediti, ker upniki bi bili palačo že prodali. Posebno Simon ni drugega čakal, kakor kedaj bo pognal "grešnico" iz palače in iz mesta. Zato ji je tako rad posojeval, da bi toliko hitreje dosegel svoje namene. Marija je to vedela. —

"Ko bi ne bila poravnala dolgov, bi me bil že pregnal iz palače," si je mislila. "Radovedna sem, kako sta uredila. Dolg je bil velik."

(Dalje sledi.)

Glasovi iz ljudstva o naših načrtih.

H. B.

Nekam boječe smo stopili pred slovensko-slovaško-hrvatsko javnost s svojimi načrti, da mislimo ustanoviti narodni kolegij, za vzgojo duhovniško redovniškega naraščaja. Imeli smo sicer že v rokah bodrilna pisma od našega vrhovnega redovnega predstojništva in več ameriških škofov, ki so z veseljem pozdravili to našo misel; nismo pa še vedeli, kaj bodo naša ljudstva h temu rekla. A ravno na tem nam je bilo največ.

Ako bi ljudstva ne razumela naših načrtov, ne pokazala smisla zanje, bi padli v vodo. Izpeljati jih je mogoče edinole z ljudsko pomočjo.

Hvala Bogu, da je bil naš strah neopravičen. Komaj se je dobro razvedlo, kaj nameravamo, že so začela tudi iz ljudstva prihajati odobrila pisma. In ne samo z besedami nas navdušujejo, naj čimprej začnemo, ampak tudi z dejanjem. Prispevki že prihajajo. Darovi se bližajo že četrtemu tisoču. Posebno navdušeni so za stvar naši dobri bratje Slovaki. Sami so do danes, ko to pišem, zbrali že okrog tri tisoč. A tudi slovenski darovi niso izostali. Le Hrvate bo še treba zainteresirati. Toda o vsem tem bodo govorile številke priobčenih darov v: "Ave Maria", "Listy Sv. Františka" in "St. Francis Magazine". Za danes le nekaj glasov iz našega slovenskega ljudstva o naših načrtih.

Vsem dobro zani, navdušeni bojevniki za katoliške vzore, Mr. Andrej Tomec, Johnstown, Pa.,

nam piše: "Izjavljam, da me zelo veseli, ker ste prišli s to praktično idejo na dan in jo takoj tudi začeli udeleževati. To bo v resnici velikanskega pomena za narod, tako v verskem, kakor v narodnem oziru. Opravičeno bi bilo pričakovati, da bi se narod štel srečnega, ker ima v svoji sredi sinove, ki so voljni se žrtvovati v ta plemeniti namen, ter jih po svojih najboljših močeh podpiral, da ta namen kar moč kmalu do-

Ako bom dočakal in videl slovenski samostan na naših zapuščenih tleh, bom lahko rekel s starčkom Simeonom: Zdaj, o Gospod, pusti svojega revnega hlapca v miru iti v večnost, ker moje oči so videle slovenski samostan, našega rešitelja. Po mojem mnenju bodo izmed tistih, ki bodo pomagali zidati slovenski samostan, nekateri zadeli ambo, nekateri terno, nekateri pa srečko. Ambo bodo zadeli tisti, ki bodo more-

biti malo pogodrnjali, ko se bo stopilo pred nje s prošnjo za podporo, a bodo vendar dali. Terno bodo zadeli oni, ki bodo z veselim srcem pomagali, kolikor jim bo mogoče. Srečko pa oni, ki pojdejo od hiše do hiše nabirat milodarov. Da, tem bo nebeški Oče prisodil "los". Tudi jaz bi ga rad zadel, a žal ne morem več, ker mi noge odpovedujejo. Zato bom pa z molitvijo podpiral to velevažno podjetje."

Naša vzor-mati tam v Bridgeportu, O., Mrs. Mary Hoge, katere eden sin je že v halji sv. Frančiška, drugi pa komaj čaka te sreče, piše: "Bog blagoslovi

vaše težko delo. Kolegij je potreben za slovenski narod v Ameriki. Drugače je nemogoče tu rojene otroke izsolati, da bi bili večji slovenskega jezika in mogli me svojim narodom delovati. Saj še tisto tako radi pozabijo, ko gredo v tukajšne tuje kolegije, kar so se doma naučili, kar ni čudno, ko nikoli ne slišijo materinega jezika. Zato Bog daj, da bi se ljudje zavedli, kako koristno bo to za vse nas, kar ste započeli. Poši-

USTANOVNIKI KOLEGIJA:

1. Slovaška Ženska Katoliška Jednota, za dva akra	\$500.00
2. Mr. Štefan Soltis, So. Bethlehem, Pa., za en akra	\$250.00
3. Mr. in Mrs. Jos. Klumek, Joliet, Ill., za en akra	\$225.00
4. Mr. in Mrs. Preboj, Joliet, Ill., za en akra	\$225.00
5. Mr. Andro Surinjak, Joliet, Ill., za en akra	\$225.00

ŽUPNIJE

ki so aranžirale kolekto v ta namen:

1. Slovaška župnija sv. Cirila in Metoda, Joliet, Ill. (Rev. E. Gottschall)
Kolekta znašala **\$1,108.55.**
2. Slovaška župnija sv. Joahima, Pittsburgh, Pa. (Rev. Jos. Verhunc)
Kolekta znašala **\$510.00.**
3. Slovaška župnija Marijinega Vnebovz., Chicago, Illinois. (Rev. Jos. Rondzik).
Kolekta je znašala **\$196.00.**

sežejo."

Naš stari, dobri Mr. Culjan tam v Utiki, Ill., ki pod trto uživa svoj zaslužen pokoj, je ob branju o naših načrtih kar oživel, kakor starček Simeon, ko je v templju vzel v naročje tistega, ki ga je njegovo motno oko s tolikim koprnenjem iskalo. Piše nam: "Slovenski frančiškanski samostan mej nami, to je moje veselje na stara leta. Letos 7. jul., če dobri Bog da, jih bom imel sedemdeset.

ljam vam v ta namen \$31. ki sem jih nabrala okrog svojih sorodnikov. Ob priliki bom skušala še kaj več dobiti. Saj pravijo, da iz malega raste veliko."

Duša katoliško mislečih in ču-tečih Slovencev na Alexander, Pa., Mrs. Mary Revc, je takoj z vsem ognjem poprijela. Še predno smo imeli potrebne tiskovine za nabiranje darov pripravljene, nam je že pisala: "Prosim vas, da mi kakor hitro mogoče pošljete potrebne listine za nabiranje da-

sprožena misel ni padla na skalo, ampak na rodovitna tla in se pri-jela. Nismo taki optimisti, da bi mislili: No zdaj bo pa kolegij rastel kakor goba po dežju. Lahko, da prihrumi še kaka toča nad zavlečeno idejo. Morda celo od kake strani, odkoder jo najmanj pričakujemo. Vse dobro ima svoje sovražnike. Čim plemenitejše je, tim več jih ima. Toda pogum nam radi tega ne bo vpadel, ampak rastel. Ideja je tukaj, ka-li, poganja. Zavreti jo je mogoče,

najboljših močeh pomagata ure-sničiti, toliko bolje. Na delo te-daj, kdor količkaj more. Apelira-mo posebno na naše žene in de-kleta, ki so povsod v prvih vrstah, ko gre za take in podobne dobre in blage namene. Katera nakolek-ta za en aker, to je \$225, bo za-pisana mej ustanoviteljice. Kaj to pomeni vam pove zadnja stran platnic. Pišite po nabiralne knji-žice. V kratkem bomo imeli na razpolago posebno brošurico, v kateri bo ves ustroj "Apostolata

Člani "Apostolata Sv. Franciška."

(Slovinci.)

1. Mr. Mihael Železnikar, Chicago.....	\$10
2. Mrs. Mary Jakopich, New York.....	\$10
3. Rev. Ogitschida, Beaulieu, Minn.	\$10
4. Mr. John Intihar, Cleveland, O.....	\$10
5. Mr. John Pelhan, Strabane, Pa.....	\$10
6. Mrs. Mary Hoge, Bridgeport, O.....	\$10
7. Mr. Anton Hochevar, Bridgeport, O.....	\$10
8. Mr. Andrej Hochevar, Bridgeport, O.....	\$10
9. Materno društvo, Alexander, Pa.....	\$25
10. Mrs. Ivana Smrekar, Harrietta, Mich.....	\$10
11. Mrs. Mary Skerl, Cleveland, O.....	\$10
12. Neimenovan, Cleveland, O.....	\$10
13. Neimenovana, Cleveland, O.....	\$10
14. Neimenovan, Cleveland, O.....	\$10
15. Neimenovana, Cleveland, O.....	\$10
16. Neimenovan, Cleveland, O.....	\$10
17. Neimenovana, Cleveland, O.....	\$10
18. Neimenovan, Cleveland, O.....	\$10
19. Neimenovana, Cleveland, O.....	\$10
20. Mr. Matija Flajnik, Cleveland, O.....	\$10
21. Mat in Mary Tekavec, let.....	\$ 1

(Slovaki bodo priobčeni v "Listy Sv. Františka."
Jih je dolga vesta.)

rov v prid kolegija, ki ga mislite zidati. Tu v svoji hiši bom priredila prijateljski večer in ob tej priliki kolektala za vaš namen. Pa tudi med Angleži se bo kaj dobilo, če mi Bog da zdravje in blagoslov."

Še več drugih priznalnih pisem smo dobili, ki nam pričajo, da

ubiti ne. To naj si morebitni kle-vetniki dobro zapomnijo. Kdor jo bo skušal ubiti, bo samemu se-bi jamo kopal. Zgodovina njene-ga razvoja ga bo uvrstila mej se-javce lulike. Malo zavidljiva slava.

Rojaki! Kolikor prej se se-znanite s to idejo in jo po svojih

sv. Franciška" natančno razložen in razjasnen. A nikar čakati. Ča-kalo se je že predolgo. Enajsta ura nam je že odbila. Noč nas objema. Začnimo vsaj pred pol-nočjo. Naša idealna mladina po tujih kolegijih komaj čaka dne, ko bo dobila poziv: Pridite pod lastno streho!

ZGODBE OTROK,

ki so mater iskali.

H. B.

REV. C. L. HARBORD.

Močen dokaz, da je mej krščanskimi cerkvami edino katoliška naša prava mati, vse druge pa mačehe, so protestantski pastori-konvertiti, katerih število se vedno bolj množi. Res, da tudi katoliški duhovniki zapuščajo naročje matere cerkve in se oklepajo mačeh. Toda število teh nesrečnih prvič ni veliko, drugič pa zastonj iščete katoliškega duhovnika-odpadnika, ki bi v drugih cerkvah iskal resnice. Vsacega vodijo k odpadu sebični, navadno prav nizkotni nameni. Večino potegne iz naročja cerkve matere ženska. Cherchez la femme! Išči ženske! S to francosko prislovico cerkvena zgodovina utemeljuje duhovniške odpade. Če omenimo še oholost in mamona, smo z vzroki kat. duhovniških odpadov pri kraju. Resnica, iskanje resnice, ni še nobenega katoliškega duhovnika pri tem vodila. Vem sicer, da se radi ogrinjajo z njenim plaščem, ker je vsacega sram povedati prave vzroke. Toda običajno sledeča "ohcet" jim ga kmalu strga in pokaže, kje jih je čevelj žulil.

Če kak protestantski pastor prestopi v katoliško cerkev, o takih nizkotnih nagibih ne more biti govora. Ako je neoženjen, in hoče postati katoliški duhovnik, si s tem zapre pot v zakon. Če je oženjen, mu je v katoliški cerkvi pot k altarju zaprta. Poiskati si mora kako drugo službo. Zapustiti dobro službo protestantskega ministra, morda že v precej poznih letih, si znova naprtiti skrb za vsakdanji kruh, to ni malenkost, je žrtev, za marsikaterega naravnost krvava žrtev. A ne edi-

na. Kot protestantski minister je bil takorekoč svoj škof, svoj papež. Pri njih znani ohlapnosti glede nauka, je učil, kar se je njemu prav zdelo. V katoliški cerkvi se pravi: Humiliate capita vestra! Vklonite svoje glave! Ne to, kar se tebi prav zdi, boš veroval, učil, ampak to, kar ti Cerkev verovati in učiti zapoveduje. Če ti je prav ali ne, po tem se ne vpraša. To je nova žrtev, duha, ki marsikaterega stane hude boje, predno jo doprinese. Tem konvertitom tedaj takih nizkotnih nagibov ni podtikati. Tisti, ki s pomočjo božje milosti te žrtve doprinesejo in se vržejo v naročje matere, po pravici lahko trdijo: Resnica nas je osvobodila!

Število te vrste pravih konvertitov, iz plemenitih nagibov, daleč prekaša število pobeljenih, ki jih druge krščanske cerkve od katoliške dobivajo. V angleški episkopalni cerkvi pastirji zadnje čase kar trumoma zapuščajo ovce, ker vidijo, da niso v pravem Kristusovem hlevu. Pa tudi iz vrst ameriških protestantskih ministrov se tim bolj množe konverzije, čim bolj se razne sekte razkrajajo. Da bi ta razkroj preprečile, so vse mišljenje in življenje modernizirale, sodobnim razmeram prilagodile. A s tem so ravno nasprotno dosegle, kakor so nameravale. Razkrajanje tim hitreje napreduje. Prav to mislečim, vernim pastorem vedno bolj odpira oči. Kot taki vedo, da prava Kristusova cerkev ni družega, kot skrivnostno dalje živeči Kristus sam. In kakor on, tako tudi ona, če je prava, ne pozna raz-

krajanja. Ker je pa to pri protestantskih sektah le preočitno, saj so kar po vrsti podobne Lazarju četrti dan po smrti, je tudi vedno bolj očitno, da ne ena ne druga ne more biti prava Kristusova cerkev. Zato je vedno več njih služabnikov, ki zapuščajo mačehe in se vračajo k materi. Poslušajmo enega teh, kaj misli o mačehi, potem ko je mater našel in se je oklenil. To je bivši minister "krščanske cerkve" v Kansas City, Rev. C. L. Harbord. Tako le piše:

Pred nikomur se nimam opravičevati in zagovarjati, ker sem postal katoličan. Bogu in samo Bogu sem odgovoren za svojo dušo. Če pa že hočete vedeti, zakaj sem to storil, evo vam pojasnila!

Vsemogočni nas je po krvavi žrtvi svojega Sina opremil s potrebnimi pripomočki k našemu zveličanju. Skozi devetnajst stolet se ta krvava kalvarijska žrtev nekrvavo obnavlja na naših altarih, tako da nam studenec milosti nikoli ne usahne. Vsak, ki ima daj pameti in dobre volje, lahko to spozna. Saj mu je menda Bog zato dal pamet, da jo rabi. Jaz sem jo. Zato mi je Bog dal milost, da sem to spoznal. Njemu čast in hvala! Predno povem, kaj me v katoliški cerkvi dela srečnega, naj objasnim, kaj me je nagnilo, da sem zapustil vero in cerkev svoje matere. Trije glavni vzroki so bili pri tem merodajni.

Prvi vzrok je bil študiranje cerkvene zgodovine. Za ta študij sem imel vedno neko posebno veselje. V šoli sem ga zaključil s

taksiranjem 100. Znamenje, da je bil profesor zadovoljen z mojim cerkveno-zgodovinskim znanjem. Jaz pa nisem bil zadovoljen s tem, kar sem znal. Čutil sem, da v vsebini, ki se nam je v v šoli vtepla, marsikaj ne gre skupaj, da ni zgodovina, ampak potvara zgodovine. Brez predsodkov, ki jih je bila šolska cerkevna zgodovina tako polna, sem se sam lotil študiranja. Petnajst let sem se temeljito bavil z njim. Kmalu sem prišel do zaključka, da pri tolikih krščanskih sektah, katerih vsaka drugače uči, a hoče kljub temu vsaka biti prava Kristusova cerkev, nekaj ne more biti v redu. Nadalje sem sklepal: Če je naš Gospod ustanovil svojo cerkev, ki je peklerska vrata ne bodo zmagala, mora ona še živeti. Biti more pa le tista, katere ne pretrgana zgodovina sega nazaj do njega in apostolov. Ta je edino katoliška. Natančneje študiranje njene zgodovine me je v tem potrdilo.

Drugi vzrok je bil pisana mešanica verskega nauka raznih krščanskih cerkva, ki je menda vsakemu na dlani. Preiskoval sem vzroke te različnosti. Pri tem sem prišel do prepričanja, da je ta mešanica posledica znanega protestantskega načela o "zasebni razlagi" razodetega nauka. Takoj mi je bilo jasno, da čiste resnice ne smem iskati tam, kjer se vsakemu priznava pravica, jo po svoje razlagati, ker to nujno vodi do zavedne ali nezavedne potvare. Obrnil sem se h katoliški cerkvi, ki edina te, od Boga nam dane bisere, sama hrani in čuva, da jih lahko mišljeno, nerazsodni in večkrat celo hudobni otroci ne razlečejo, poizgube, napravijo. Nisem se motil. V katoliški cerkvi sem našel neskajen vir božjega nauka.

Tretji vzrok je bil enotna nepadalna fronta ostalih krščanskih sekt proti katoliški cerkvi. Razne

protestantske sekte so v vednem načelnem boju mej seboj. Kar ena uči, druga pobija, kar je eni božji nauk, so drugi prazne marneje. V tem predstavljajo bojujočo cerkev, da se mej seboj bijejo. In pa v tem, da, kadar je treba udariti proti katoliški cerkvi, so naenkrat vse edine. Preiskujoč vzroke temu čudnemu pojavu, ter orožje, ki se ga pri tem zveznem navalu poslužujejo, sem do gnal, da jih pri tem ne družijo in ne vodi duh božji, ampak zli duh,

Rev. Evstahij Berlec, O. F. M.

MISLI NA VEČNOST.

Blaga misel me pretresa:
božje Solnce gledal bom — —
O nebesa, o nebesa,
čednosti presladki dom!

Kdor odreka se nebesom,
kdor te žali, mili Bog,
žali z dušo in telesom,
zanj je brezno muk in tog.

Hočem vedno dober biti,
k Bogu da bom mogel priti — —
Naj trpi telo sedaj,
da bom srečen vekomaj!

oče laži. Svoje dokaze črpajo iz raznih kalnih virov, ki z resnico niso niti v daljnem sorodstvu. Pamfleti, sramotilne brošurice, so pač dobri za neuko maso, da se ji natrosi peska v oči, resnice iščoč znastvenik pa pomiluje take, ki imajo mlakužo za bistro studenčnico.

To so bili trije vzroki, ki so poleg milosti kot glavnega činitelja, odločevali, da sem se iztrgal iz naročja mačehe ter pohitel k

cerkvi materi in našel srečo. Srečen sem:

1. Ker smatram tisti dan za naj lepši svojega življenja, ko me je ona sprejela v svoje naročje.

2. Ker so vsi dvomi, ki so me prej kakor mora tlačili in stiskali srce, po prestopu zginili iz njega.

3. Ker je katoliška cerkev ena in edina v svojem nauku.

4. Ker je moja duša zdaj bolj polna božje pričujočnosti, kot kdaj prej.

5. Ker so zakramenti sv. katoliške cerkve naravnost čudežno sredstvo zoper greh.

6. Ker je to, kar katoliška cerkev od svojih vernih zahteva, apostoljsko, nič več nič manj.

7. Ker se je moje umsko in duhovno obzorje zelo razširilo. Nauk katoliške cerkve ima skrivnostno notranjo moč.

8. Ker katoliška duhovščina ne uči kakega miš-maš, ampak čisti, nepotvorjen evangelij, kakor apostola Peter in Pável.

9. Ker se ona ne vtika načelno v politiko, temveč ima povsod in pred vsem zveličanje duš pred očmi, kar je njena naloga.

10. Ker ustvarja na polju dobrotelja naravnost čuda.

11. Ker stoji na vzvišenem moralnem stališču.

12. Ker je njen vpliv na razvoj dobrega in plemenitega na svetu največji.

To lepo spričevalo je napisal nekdanji zgubljeni sin svoji materi. Je pač čutil, kaj se pravi biti sirota brez matere. Tisti, ki nikoli niso bili sirote, ne vedo, kaj je mati, zato je ne znajo ceniti. Preobjedli so se njene ljubezni, zato ji obračajo hrbet. A naj bodo prepričani, da jim žalostna usoda zgubljenega sina ob svinjskih koritih ne uide. Še žalostnejša pa bo, če jim Bog ne da milosti, da bi se zopet dvignili in šli nazaj k svoji materi.

O ljudeh na zvezdah.

Rev. P. Bernard Ambrožič, O.F.M.

Bodi! — in je bilo — —

Ali si že kedaj premišljeval čudoviti ustroj cvetlice, ki si jo na svojem sprehodu tam ob potu pohodil? Zelo majhna in nezatna je videti, a je skrito v njej čudovito delo božje vsemogočnosti. Še na misel ti ni prišlo, da si pohodil umotvor, a če bi se bil vsedel poleg pota, razrezal cvetko, vzel v roke drobnogled in študiral posamezne sestavne dele cvetke, bi bil opazil reči, ki bi te prešinile z občudovanjem mogočnosti božje.

Ali je pa bilo Bogu lažje ustvariti tisto cvetko — nego milijone zvezd pod nebom? Ali se je izplačalo toliko umetnosti potratiti za tisto skromno cvetko, ki si jo ti tako neusmiljeno in nerodno pozeptal?

Po tvoji majhni in omejeni pameti se gotovo ni izplačalo — a gospod Bog misli drugače.

In koliko milijonov in milijonov cvetk zraste na zemlji vsako spomlad! Povsod so natresene, tudi tam, kjer se zdi, da nimajo nobenega pomena. Koliko cvetov ima na priliko jablana pod vašim oknom vsako spomlad! Če bi iz vsakega cveta zrastle jabolko, bi ne bilo prostora na vejah za preobilni sad, vse bi se stisnilo in izpočrivalo, vse veje bi se polomile. Morda zopet vprašuješ: Čemu toliko cvetlic in cvetja? Čemu povsod, čemu ne samo tam, kjer ima res kakšen pomen?

Glej, tam na daljnem obzorju vidiš visoke planine, vse skalnate, strme, skoraj naopično kipeče proti nebu. Pa na tistih planinah blizu vrha je med dvema šiljastima vrhovoma prijazna planica. Ravno proti solncu je obrnjena. Sneg se raztopi na njej zgodaj v prvem poletju in

kmalu se odene čez in čez v krasno planinsko zelenje in cvetje. Vse mehko in nežno bi ti postalo pri srcu, oko bi ti zagorelo v občudovanju, če bi mogel pogledati na to krasno pisano tratico.

Toda nikoli je ne boš videl. In komaj, komaj, da bo stopila kedaj tja gori človeška noga. Kraj je videti popolnoma nedostopen. Čisto gotovo je, da pride in izgine tisto cvetje poletje za poletjem prepuščeno samo sebi, nikoli ne počiva na njem človeško oko. In če bo vendar kedaj došel na to tratico hribolazec, Bog ve, če bo zadel ravno tisti mesec, ko bo planica v najlepšem cvetju? Pač pa se pase ondi divja koza, muli vse od kraja — zelenje in cvetje — toda ali je treba za neumno divjo kozo toliko planinske čarobne lepote? Ravno tako zadovoljna bi bila z samo sočno planinsko travo.

Čemu torej, čemu?

Glej, ravno zato, ker je spomladi cvetlic in cvetja povsod dosti, tudi tam, kjer ga prav za prav ni treba, ga tudi tam ne manjka kjer zelo prav pride. Da ga pa kje ne manjka, kjer je potrebno, ga je dobri Bog ustvaril rajši preveč nego premalo. Da, Bog je neizmerno radodaren in je v svoji radodarnosti kar natrosil lepote in krasote na svet.

Milijon zvezd pa Bogu ne povzročijo prav nič več truda in napora — kakor milijon cvetlic. Ena beseda jih ustvari pet ali pa sto milijonov.

Čuj še nekaj!

Človek, ki tako strmiš nad velikostjo in veličastnostjo svetov v podnebjju, ali si že kedaj slišal praviti, da je svet v malem še mnogo čudovitejši nego svet v velikem? V kapljici postane vode, v kroglici človeške krvi, v semenu zadnje rastlinice se božja vsemogočnost nič

manj ne razodeva kakor v teku in kroženju zvezd pod nebom.

Le zajemi iz mlakuže žlico vode in kapljo te vode deni pod drobnogled ali mikroskop! Zdelo se ti bo, da gledaš na morskno dno, kjer se kobacajo in prekopicajo najčudovitejše morske pošasti. In koliko jih je! Vse vprek se premetavajo druga čez drugo.

Čudiš se, strmiš.

Čemu je Bog ustvaril zopet te stvarce? Saj jih tako redko opazuje pametno zemeljsko bitje in si pri tem ustvari visoko sodbo o Stvarniku.

Kakšno čudovito, mnogovrstno življenje vlada šele na samem morskem dnu! Kdo ga gleda, kdo ga opazuje in občuduje?

Toda ravno zato, ker je povsod toliko življenja, ravno zato je mogoče, da je zemlja to, kar je. Ravno to pripomore, da zemlja izvršuje svojo nalogo v celoti, da služi v stanovanje človeku, ljubljencu božjemu.

Čemu vse to? — vprašuje človek. A niti ena stvarca ni brez pomena. Vse ima namen in cilj, vsaka reč je drobca v celotni sliki, ki dela zemljo tako lepo, kakor jo vidimo pred seboj. Zrak pomaga živalim in rastlinam, voda jim je neobhodno potrebna, a nasprotno tudi živali in rastline čistijo zrak in vodo in ohranjajo oboje v potrebnem svežem stanju. Ta medsebojna odvisnost posameznih stvari na zemlji sega skoraj v brezkončnost zato se ne moremo podrobneje spuščati v to razkazovanje.

Če bi bilo delo Bogu težko, bi se bil morda omejil in vcepil naturi belj skope zakone. Toda nič truda ga na stane. Ni mu težje ustvariti neizmerno število zvezd pod nebom kakor milijon prostemu očesu nevidnih bitij v kozarcu postane vode.

Spisal:

Rev. Illemo Camelli.

IZPOVEDI SOCIALISTA

Po šesti italijanski
izdaji prosto prevaja:
H. B.

3. **ONKRAJ VRATIC.**—Prestopil sem prag skrivnostnih vrat. Čez malo dvorišče me je spremljajoči prijatelj peljal v pritično sobo, brez oprave, celo brez vsacega stola, s popolnoma golimi belimi stenami, razsvitljenimi od medle svitlobe privite svetilke, postavljene na rob ognjišča, ki še nikoli ni videlo ognja, kakor je razodeval neokajeni belež. Nikogar še ni bilo tam. Prevzet nekakega strahu sem obstal na pragu. Toda prijatelj me je prijel za rokav in me molče vlekel proti nekemu drugemu vходу, za katerim je bilo čuti pritaženo govorjenje nekaj moških in mej njim gospodujoči visok ženski glas. Odpre vrata. Vstopim v prostrano sobano, dokaj razsvitljeno od velike petrolejke, ki je visela od stropa. Pod njo je ležalo na dveh neenakih mizah v popolnem neredu vse polno časopisov, po katerih je listalo nekaj delavcev, ki so sedeli na klopeh okrog miz. Drugi so sedeli na klopeh ob stenah. Nekateri so hodili sem in tje mej njimi. Eni so debatirali mej seboj. Mnogim je bilo brati, da nekaj pričakujejo. Doli v ozadju je stala neka gospica s klobukom na glavi, glasno se smejoč. Menda je nekemu delavcu njegov dovtip z obrestimi vrnila. A niso bili vsi navzoči delavci. Mej njimi je bilo tudi nekaj čedno oblečenih meščanov. Čisto doli iz kota se je v nekakem sosvitu blistalo dvoje očal.

Vzduh je bil docela prepojen s tabakovim dimom, tako, da sem ves ta prizor gledal kakor skozi neko sinjo tančico, kar mi ga je delalo nekam motno fantastičnega.

Ob vstopu so se vseh oči obrnile v naju. Nekateri so se vprašujo-

če spogledali, kdo sem jaz. Moj voditelj mi namigne naj sedem. Blizu izhoda sem se spustil na klop. Nihče me ni ogovoril. Kakor zapet sem se plaho oziral okrog, da zberem svoje vtise.

Polagoma me je jelo objemati neko grandiozno občutje, ob katerem se mi je zazdelo, da nisem več mlečen fant, ampak velik mož. V tisti tako pusti in prazni sobani sem čutil nekaj, kakor praznični dih. Zdelo se mi je, da plavam v polnosti življenja. Prvikrat sem občutil resničnost življenja in njegovega namena za nekaj višjega. Kajti v onem prazenem prostoru ni bilo videti drugega kot idejo. Svoj pogled sem vprl v malo podobo Karla Marksa, edini kras sobe, in še ta je bila brez okvirja. Videti je bila, kakor bi se s stenami razmikala vedno dalje in širje v neizmernost. Ideja o neskončnosti si je utrla pot. Vzdrhtel sem in s tem obrnil nase pozornost nekega postarnega moža, ki je sedel nedaleč od mene.

Njegov resni in jasni obraz je imponujoča bela brada še bolj poveličevala. Nagnil se je nekoliko k meni in me počasi, slovkovaje govoreč, vprašal: "Si li sodrug?" Za trenutek sem osupel, nato mu pa boječe odgovoril: "Da!" Druzega me ni vprašal. Srce samo je ta sladki Da še enkrat ponovilo. Sam sebi sem po trdil, da sem eden izmej njih. Mejtem je vstopilo še več drugih delavcev, meščanov in nekaj žensk. Vstopil je pa tudi tisti, ki je oni snežni večer vodil demonstracijo. Takrat sem zavedel, kdo je—Bissolati. Kakor padel je v sobo, z lahnim usmevom pozdravil naokrog in se postavil v kot. Neko pričakovanje se mu je bralo z obraza. Potegnil je uro iz

žepa, pogledal nanjo in dejal: "Zakaj ne začnemo, saj nas je že veliko skupaj?"—"Začnimo!" so odgovorili nekateri. Tisti, ki je sedel na prvem mestu pri mizi, je pozvonil in napovedal dnevni vsposed. Seja krožka se je pričela.

Prva točka je bila sprejetje nekaterih novih članov, katerih imena so se glasno prebrala. Tudi moje. Nekam ustrašil sem se, ko mi je udarilo na uho.

Nato se je razvila neka dolga, a v redu potekajoča diskusija o ostalih točkah dnevnega reda. Čudil sem se delavcem, ki so se je vdeleževali, kako stvarno in sigurno so zavračali dokaze buržuazcev.

Oni starček, blizu katerega sem se vedno držal, me je nekaj vprašal. Odgovoril sem mu z Vi. Pretrgal mi je besedo rekoč: "Ker si sodrug novinec, ne spozablaj se, da vlada mej nami bratstvo. Ne poznamo ne socialnih, ne starostnih razlik. Odgovarjaj mi s Ti."

Kar topil sem se veselja. Vendar si tisti večer nisem upal z bratskim Ti na dan. Posluževal sem se družinskega imena.

Diskusije ni hotelo biti konec. Kakor sem bil tudi v skrbeh radi matere, se vendar nisem upal odstraniti. Končana je bila šele okrog polnoči. Predno so se na vse strani razšli, so se po običajni sodruški navadi pozdravili. Tudi meni je veljalo nekaj pozdravov, ki sem jih z globokim občutjem vrnil. Čutil sem se v resnici srečnega. Srce se mi je širilo v nedopovedljivi ljubezni, da sem celo na mater pozabil. Obstal sem na trgu in z ljubečim pogledom sledil sencam sodrugov, ki so se z zadnjimi sodruškimi pozdravi zgubljali v temo. (Dalje.)

Mr. Martin Cvenk.

Blagemu možu v spomin.

H. B.

Na lahnih krilih adventnih zvonov je sv. noč plula iz dalje. Njeni prvi sladki pozdravi so nam doneli v dušo in se objemali z neizbrisnimi spomini na nekdanje sv. večere tam v stari, bolj priprosti, zato bolj Betlehemu podobni domovini. Organisti, ki so skupaj z nami preživljali te nepozabne sv. večere, so že brskali po skladišču svojih not za božičnimi pesmimi, katerih sladkost človek šele v tujini s polnimi požirki pije. So pač vedeli, da kakor zanje, bi tudi za nas ne bil sv. večer, ko bi jih ne čuli, čeravno jih znamo že na pamet, po besedilu in napevu. Tudi naš organist Mr. Cvenk, se je že pripravljal, da nam z njimi ožari in osladi sv. večer.

Toda v prihodnjost zroč preroško oko bi bilo takrat, ko je stikal za najlepšimi božičnimi pesmimi, za njegovim hrbtom že opazilo angela smrti, kako stega roko po njegovih strunah, da jih potrga in s harfo vred položi na mrtvaški oder. Na pragu adventa se je bolan privlekel v cerkev. Kak drugi bi bil v takem položaju sporočil: Sem bolan, ne morem priti, imejte me izgovorjenega. On, ki je bolj na druge pazil kot nase, rajši drugim ustregel kot sebi, je prišel. A je omedlel. Hočeš nočeš je moral v posteljo; seveda le s trdno nado, svojo in našo, da bo kmalu zopet zdrav in

se potem s podvojeno vnemu vrigel na vežbanje pevskega zbora za božič.

Bog je drugače odločil. Od tiste nedelje dalje ni več sedel za orglje. Le v omotici, ki ga je včasih priela, je sanjal o njih; znamenje, kako drage so mu bile. Ves

Mr. in Mrs. Cvenk

čas boleznij je bil zdravnikom u-ganka, ki so jo na različne načine reševali. Preiskava z Roentgenovimi žarki ni mogla dognati, kaj mu prav za prav manjka. Iz bolnišnice so ga kmalu poslali

domov. Ob skrbni negi svoje žene, ki je vse poskusila in žrtvovala, da bi ga zopet spravila na noge, je pretrpel mnogo jobovskih dni. Trdno je dolgo upal, da bo vsaj za praznike zopet za orgljami in s spočitim glasom popeval božične pesmi. Toda stanje se mu ni hotelo in ni hotelo zboljšati. Dan za dnem je bil bolj skelet.

Ko se je opojno sladka svetonočna Glorija začela zgubljalati v daljni jek, je njegova duša polagoma začela prisluškovati prvim, komaj slišnim akordom večne Glorije. Sklenil je račune s svetom, poravnal jih z Bogom, še ponovno, dasi niso bili veliki, in pripravljen čakal, da ga Gospod odpokliče k nebeškemu zboru. Po hudem trpljenju in dolgem umiranju se mu je 5. jan. pokazala v ugasujočem očesu zadnja polna nota, poslednja solza, za njo pavza, kako dolga kdo ve. A da bo prej ali slej s pomlajenim glasom zapel Glorijo brez Amen, nam daje poročstvo njegovo lepo krščansko življenje in konec. Njemu so res veljale besede posmrtnice, ki mu jo je pevski zbor zapel: Blagor mu...

Mr. Cvenk je bil sin zelene Štajerske. Rojen je bil 3. oktobra 1876. v Polzeli. Zgodaj je začel kazati veselje do glazbe. Ni pa kazalo, da bo mogel ta svoj naravni dar v kaki glazbeni šoli razviti in izpopolniti. Kakor bi

mu bili revni stariši to radi omogočili, si ga niso upali sami zdrževati. Organist bi sicer najbrž kljub temu postal, a samouk. Domači župnik, ki je spoznal fantovo nadarjenost, je pa starišem le prigovorjal, naj ga pošljejo v glazbeno šolo. Ker je obljubil, da ga bo tudi sam podpiral, so se udali. Poslali so ga v orglarsko šolo v Ljubljano, ki je bila kot taka po celi Sloveniji na najboljšem glasu. Saj je imela tudi izvrstne učitelje. Foerster, P. Hugolin Sattner, P. Angelik Hribar, so vsakemu znani slovenski glazbeniki, ki so veliko talentov na tem polju izšolali v prvovrstne organiste, pevce in tudi skladatelje. Rajni Mr. Cvenk je bil eden njih najboljših učencev. Šolo je dovršil z odliko.

Nato je odšel k vojakom. Potrjen je bil za tri leta, a je prej slekel vojaško suknjo in nastopil organistovsko službo na Štajerskem. Tam pa ni ostal dolgo. Že leta 1901. ga najdemo kot mestnega organista v Škofji Loki na Kranjskem. Najbrž se ne motimo, da je takratnega škofjeloškega župnika Rev. Šinkovca, P. Hugolin opozoril na svojega izvrstnega učenca in mu ga priskrbel. Tam je naslednje leto poročil dobro Gorenjko Miss Frances Zos, s Preske.

Tu je ostal sedem let. Spričevalo, ki mu je je dal sicer strogi in natančni g. župnik pri odhodu, priča, da je bil vsestransko na mestu.

Jako pohvalo ga omenja kot organista, pevovodjo, pevca, učitelja tamburanja, društvenega sodelavca in cerkovnika. Vsem župnim uradom ga toplo priporoča.

V ljubljanskem Slovincu je l. 1908. bral poziv organistom, naj bi se kdo opogumil in jo udaril čez morje na našo ameriško Gorenjsko, kjer ga v Evelethu, Minn. čaka dobra služba. To ga je dvi-

gnilo, da se je odzval pozivu. A je bil le osem mesecev na Evelethu. Tam gori so bili tisti čas prodali staro cerkev in začeli graditi sedanjo veličastno. Ni čakal, da bi bil v njej na nove orglje zaigral. Hrvatski župnik v Calumetu, Mich., blagopokojni Rev. Zuvič, ga je z vado novih orgelj zvalil k sebi. Kot navdušen Slovenec nemškutarske Štajerske, se pa ni mej brati Hrvati nič kaj domačega čutil. Zato se je po enem letu odzval večkratnemu vabilu jolietkega župnika Rev. Plevnika in sprejel organistovsko službo pri sv. Jožefu. Zdelo se je, da bo tam tudi ostal. V dolgih letih je postal cel jolietčan. Mogočnega pevskega zbora mu v taki naselbini ni bilo težko skupaj spraviti. In sredi njega je bil on v nebesih. Žal, da so bila ta nebesa minljiva. Ko so mu postala vice, jih je zapustil, bolj telesno kot s srcem. Ker mu je bilo le pretežko zapustiti velik krog prijateljev in zancev, se je umaknil k hrvatski cerkvi istotam, kjer je bil pa zopet riba izven prave vode, dasi se je z vso vnemo lotil svojega posla in dosegel lepe vspehe.

Lani je naš sv. Štefan bil na tem, da v kratkem zgubi svojega organista. Oglasil se je Mr. Cvenk. Ponovno bi bil moral nastopiti svojo službo, a se je tudi ponovno premislil. Kadar je prišlo do resne odločitve, mu na Joliet in tamkajšne prijatelje navezano srce ni pustilo izreči odločilnega: Da, pridem! Nazadnje se je vendar udal in 1. marca prišel k nam v Chicago. Z vso vnemo in navdušenjem se je lotil težavne naloge, zbrati okrog sebe najboljše pevske moči in jih izuriti v mogočni zbor, ki bi bil vreden tolike naselbine. In res smo nedeljo za nedeljo, praznik za praznikom čuli lepše in mogočnejše petje. Tudi narodna pesem pri raznih društvenih prireditvah

je vedno bolj obvladovala dvorano. Vse je bilo zadovoljno z njim in petjem.

Ker je bil pa pri nas le organist, ki od same te službe ne more živeti, ga je je v prostih urah zaposlila tiskarna Edinost. Tudi tu se je izkazal pridnega, vestnega in urnega delavca, ki je hotel vsak dolar s poštenim, solidnim delom zaslužiti. Kot v resnici katoliško podjetje, ki tudi bolnega delavca še smatra za svojega, mu je v začetku bolezni izplačalo njegov običajni zaslužek. Ni ga hotel sprejeti. Naročil je ženi, naj ga ja nikar ne porabi, ampak ga da v dobre namene, ako ga že nočejo nazaj. Tako se je zgodilo.

Kot dober, tih človek, mirnega značaja, kot prepričan katoliški mož, vnet član društva Najsv. Imena, kot izvrstnen organist, pevovodja in pevec, si je v tem kratkem času mej našimi dobrimi pridobil veliko odkritih prijateljev, kar se je pokazalo v njegovi bolezni. Dan za dnem so ga v lepem številu obiskovali na bolniški postelji. Vsak je dejal: Škoda tega dobrega moža, če ga bomo zgubili. Ko smo ga res zgubili, se ljudje niso mogli zvrstiti ob mrtvaškem odru, da pomolijo za pokoj njegove duše. Vse kar se je moglo, se je udeležilo lepega, slovesnega pogreba. Mej njimi tudi več njegovih starih prijateljev iz Joliet z zastopstvom pevskega društva "Joliet."

Kakor nam je žal za njim, ker bomo težko dobili enakovrednega naslednika, se vendar z njim veselimo, da mu je Bog obrisal solze z oči. Pogoste so bile, ker je bil mehkega, a britko skušanega srca. Tihe so bile, kakor je bil ves tih. Mesto na zunaj so se mu razlivala na znotraj, kar je spečo kal bolezni še hitreje razvilo in ga umorilo. Naj pesem, ki mu je prezgodaj zamrla na ustnicah, brez mola v nebesih nadaljuje.

NAŠ STRIČEK

Maple Heights, O.
 Dragi striček: — Tudi jas Frances Breznikar rada čitam lep list "Ave Maria. Prosim oprostite bolj slabo pišem slovensko ker sem predaleč od slovenske šole. hodim pa v public šolo na

Maple Heights sem že v petem razredu za Krščanski nauk pa hodijo častiti Father Bombač domov učiti za kar jim srčno lepa hvala Bog jim naj plača. Sedaj se mpa čitala zopet Ave Marijo in sem videla uganka. To je današni dan. Mislim da je prav če se nisem zmotila zato pa prosim dragi Striček blagovolite mi sporočiti zakar se vam naprej zahvaljujem.

Frances Breznikar.

Draga Frances: — Naka. Zmotila si se. Uganka pravi, "kaj ni nikdar bilo in nikdar ne bo." Toraj tudi sedaj ne sme biti. Le še malo pomisli morda pa le ugaš. Pozdravljena!

Tvoj Striček.

Dragi Striček: — Tudi jaz sem prišla na Vaš korner. In Vam naznam da imam letos Katoliško šolo v Sheboygan jest in moja mlajša sestra Ljudmila tudi hodive v šolo. Častite sestre nas lepo učejo in jih imamo otroci zelo radi kakor tudi Father Černeta ki so se toliko trudili da smo dobili Slovensko Katoliško šolo Bog jim stotero poverni 4. novembra bomo imeli sv. Birno jest ne bom še birmana ker sem še premlada Vas lepo pozdravim Ata mama in drugi

Julija Jenko.

Draga Julija! — Prav rad Ti verjamem, da ste otroci veseli, ker hodite k sestram v šolo. Kako veseli so šele vaši stariši, ko vidijo, kako vas sestre lepo uče in v cerkev vodijo. Le rada imej sestre, ubogaj jih in pridno se uči. Ne pozabi letos, ko boste obhajali prvi "krizmus" kot otroci katoliške šole, da se boste Jezuščeku lepo zahvalili za to veliko dobroto. Molite za dobrega fathra Cherneta, ki so se toliko trudili, da so vam priskrbeli katoliško šolo. Pa tudi za vaše stariše molite, ki so toliko žrtvovali, da bi se vi lepo katoliško vz-

gajali, kakor so bili sami vzgojeni. Seveda tudi na častite sestre ne smete pozabiti, ki se veliko trudijo z vami, da bi bili dobri in se mnogo naučili. Sv. Birma je med tem že zdavnaj minila. Ti zdaj gotovo že na drugo misliš, ko boš tudi sama šla. Če bo takrat tvoj Striček še pri življenju bo pa v Sheboygan prišel. Zaenkrat lepo pozdravljen.

Tvoj Striček.

Milwaukee, Wis. — Dragi Striček: — Ker nihče drug se ne zglašil iz naše nasebine sem se jaz namenila napisat nekaj vrstic na Vaš korner. Odkar sem jaz prišla iz starega kraja je dve leti na rajši sem bila šest tednov. Jaz hodim v nedeljsko šolo v tukajšno slovensko cerkev sv. Janeza Ev. in sem bila lani pri prvem sv. obhajilu. Za Za obhajilo so nas učili naš Father Pakizir, West Allis oni so jako skrbni in ljubeznivi z nami otroci. Jaz se rada učim katekizem lani sem dobila devet podobic od moje učiteljice. Moja učiteljica je sedaj bolana in je bla v špitalu in smo vsi otroci skupaj eno nedeljo molili za njo. Na veliko soboto pri procesiji sem jaz nosila zastavo. Prosim Vas dragi striček ne vržite mojega slabo pisanega pisma v koš.

Vas lepo pozdravim in želim da bi dobro napredovali. Z Bogom

Amalia Koropec.

Draga Amalia: — Me jako veseli, da si tako pridna. Lepo je, da si se vsaj ti oglasila in nam tako lepih novic sporočila iz vaše nasebine. Le večkrat piši in pridno čitaj slovensko, da ne boš pozabila. Pozdravlja te

Tvoj Striček.

No. Chicago, Ill.

Dragi Striček: — In the January first edition of the "Ave Maria," there was a puzzle on your little corner. The present moment is the answer I got for it. Hoping I solved it correctly, I remain Yours Truly

A. Hladnik.

Dear A. Hladnik: — Enako! Ali misliš, da "present moment" res nikdar ni bil? O, pač bil je. "Puzzle" pa pravi, "kaj nikdar še ni bilo." Le še malo pomisli. Pozdravljena.

Tvoj Striček.

Coketon, W. Va.

Dragi Striček: — Že dolgo se nisem oglasila na korner. Sedaj ko je pa že leto 1924. sem pa naredila New Year's resolution, da se bom pa sedaj večkrat oglasila.

V Thomasu so začeli lansko leto delati katoliško šolo. Sedaj je že skoraj gotova. Šolske sobe še niso zdelane, bodo pa za drugo šolsko leto. Gym je že zdelan se že High School boys igrajo Basket Ball. Tako da bodemo imeli tudi v Thomasu katoliško šolo ktere smo prav potrebni. Imela bo de 8 razredov žal mi je, da ne bodem mogla jaz hoditi ker sem že v 9 razredu v Public School. In sem 13 let stara.

V zadnem Ave Maria sem brala v kornerju Puzzle. Ugibala sem in se mi zdi da je "Čas" ako je prav.

Vas lepo pozdravlja Vaša

Mamie Kotnik.

Draga Mamie: — Kako si me zveselila z novico, da boste dobili katoliško šolo v Thomas. To je pa lepo! Tega sem pa vesel! — Kako je žalostno tam, kjer je nimajo. Ubogi otroci! — "Puzzle" pa nisi uganila. "Čas" je bil in bo. Še enkrat malo pomisli! Pozdravljena!

Tvoj Striček.

Willard, Wis.

Dragi Striček: — Danes vam provič pišem na vaš corner. Bila bi že prej pisala pa že dolgo nisem videla vašega kornerja v Ave Maria sem mislila da vas nebo več na corner.

Jaz hodim v public šolo in sem v 4 razredu. Father Novak nas učijo katekizem enkrat na teden.

Meni je pred dvema mesecoma umrla mama. Mi je jako dolg čas sedaj ko jo nimam. Molim vsaki dan zanjo, da se zopet enkrat v nebesih videli.

O Božiču je bilo tukaj prav lejo toplo. Svete maše smo imeli na božični dan ob polnoči, osmi in deseti uri.

Tudi doma v hiši smo imeli lepe jaslice, ki smo jih dobili od Edinosti.

Zdaj pa vas striček lepo pozdravljam tako tudi vse druge na cornerju.

Josie Perovšek.

Draga Josie: — Da, velika nesreča Vas je zadela, ko ste izgubili dobro mamo. Vendar Bog jo je hotel imeti pri sebi, pa jo je vzel. In sedaj tam prosi za Vas. Le pridno molite za njo in glej, da boš vsikdar tako pridna, da te bo mama vesela v nebesih. Pozdravljena!

Tvoj Striček.

Valley, Wash.

Dragi Striček: — Tudi jest sim prišel na vaš korner smo mislili de ste že umrli, ki niste bili že dolgo nič na kornerju. No, zdaj smo prov veseli, ki smo vidli spet ko jako lepo pišete. Ste pisali, de ste mislil tastoment narediti. Oh, tega še ne smete narediti, bi bli mi otroci preveč žalostni in prašate če je kaj "Sande klos" prinesel. Mal nam je že da smo bili veseli. Zdej končam in vas prav lepo pozdravim. Dragi Striček pa de ne boste vrgli v koš to moje prvo pismo.

Jake Tomsha.

Dragi Jake: — O, tega pa že ne, da bi tako lepo pismice v koš vrgel. Kaj ne, darlings, da smo veseli, da se je naš Jakie tam daleč iz severa, iz države Washington oglasil. Three chers for him! Le še kaj piši. Če boste vi pridno prihajali na korner, bom pa še jaz večkrat prišel. Pozdravljeni!

Tvoj Striček.
Coketon, W. Va.

Dragi Striček: — Jaz rada berem Ave Maria. posebno pa naš corner. Da vidim kako se imajo otroci po drugih naselbinah. V Coketon smo imeli sneg za Christmas da smo se malo sankali. Letos še nismo imeli dosti mraza in snega.

Danes je praznik sv. treh kraljev je pa zelo mraz. Ko sem brala v Ave Maria "puzzle." vam tukaj pošlem ako sem prav rešila po moje je "čas" ne vem pa če je prav. Pozdravljeni

Antonia Kotnik.

Draga Antonia: — "Puzzle" si malo zgrešila. Le še enkrat premisli, če je kaj, kar bi nikdar ne bilo in nikdar ne bo, pa je vendar vsikdar bilo in vsikdar bo? Pozdravljena.

Tvoj Striček.
Cleveland, Ohio.

Dragi Striček: — Tudi jaz se hočem pridružiti k Vašim "darlings", pa me je zelo vžalostilo ko pišete kako ste bili bolni, bom prosila ljubega Boga, da bi Vas še dolgo ohranil pri narboljšim zdrav-

ju. Jaz bodem 15. januarja stara deset let pa še neznam prav dobro pisati slovensko, ker se nisem nikjer učila samo mama mi včasih pokaže kako se bere in piše, narveč se pa naučim iz Ave Maria. Božične praznike sem imela prav lepe, samo to se nam otrokom ni dopadlo, ker nismo imeli nič snega, danes pa ko to pišem, ga je pa dosti in je tako mraz, da še v cerkev nisem mogla ker sem precej daleč od cerkve in je treba na dve "kari" iti, pa je rekla mama, da bi zmrznila če bi mogla kaj dolgo čakati. Sedaj Vam pa pošlem odgovor na Vaš "puzzle" jaz mislim da je današnji dan. Qe je prav ali ne bodem že vidla v prihodni Ave Maria katere že težko pričakujem. Vas pozdravljam.

Mary Pistotnik.

Draga Mary: Za tvoj deseti "birth day" ti želim vse dobro. Boys and girls let us give three Cheers for Mary's Birth day! Pišeš prav dobro slovensko. Le še kaj mi piši. "Puzzle" pa nisi rešila. Poskusi še enkrat. **Tvoj Striček.**

Eveleth, Minn.

Dragi Striček: — Moja rešitev za ta "puzzle" ki ste jo vi v "Ave Maria" dejali je: "Bog". Če je tu prava rešitev ali če ni, dajte mi vediti, zakaj jest bom komaj prečkal. Pozdravljeni.

John Babnik.

Dragi Johnie: — Mi je jako žal, da tudi ti nisi zadel pravo rešitev. Pomisli, če je res kaj, kar bi nikdar ne bilo in nik-

dar ne bo, pa je vsikdar bilo in vsikdar bo. Poskusi še enkrat, you are a "smartie." Pozdravljeni.

Tvoj Striček.
Sheboygan, Wis.

Dragi Striček: — Nezamerite, dragi striček, ki vam nisem že toliko časa pisal med počitnicami sem na vas čisto pozabil. No pa nisem pozabil na vas samo pisati nisem imel časa, ko sem imel vedno veliko tovarišev na obisku. Vedno sem pa mislil kako bi jast dobil tisto darilo vaš radio za deset novih naročnikov pa jih nisem mogel ker jest bi rad z vami govoril po radio.

Veste striček sedaj pa že hodimo tudi jast in moj brat in sestra v Slovensko šolo. Učijo nas Slovenske čč. sestre. Sestri katera mene uči je ime sestra Tereza. Sedaj znamo že po Slovensko peti. Veste katero že znamo? "Po jezeru." "Eno roščo ljubimi," "Veš o, Marija" in še več družih. Sedaj vas pa lepo pozdravljam in ustajam vaš mali

Michael Progar.

P. S. Prvo nedeljo v januarju bodem šel za vas k sv. obhajilu in molil za vas.

Dragi Mickie: — Seveda to ni bilo lepo, da si na me pozabil. Vendar počitnice so pač čas, ko otroci tako radi na vse pozabijo. No boš pa sedaj bolj pridn. Lepo se ti zahvalim za tvoje sv. obhajilo za me. Tudi jaz se te bom spominjal pri sv. maši. Pozdravljen.

Tvoj Striček.

R A Z N O .

Po 75c.

Mrs. Mary Cook, Cleveland, Ohio.

Po 50c.

Uršula Ambrose, Wenona, Ill.; Mrs. M. Zugel, Anaconda, Mont.

ZA SV. MAŠE K NAM:

Mary Skulj, Clev. O. n. č. M. B. po nam. 4 (4); Ana Verbič, Joliet, Ill. v č. presv. Srcu J. M. 1 (1); Mary Zakrajšek, Clev. O. za zdr. 1 (1); Alojzija Vidmar, Clev. O. na č. M. B. za zdr. 1 (1); Ana Maričič, Clev. O. n. č. presv. S J. 1 (1); Ista: n. č. M. B. 1 (1); Frank Avsec, Bellair, O. n. č. M. B. za zdr. sina. 1 (1); Frank Suhadolnik, Clev. v zah. 3 (3).

ZA SV. MAŠE NA BREZJAH:

Helen Marn, Gilbert, Minn. po nam. 5 (5); Ana Horžen, Chicago, Ill. po nam. 1 (1); Frank Papež, Joliet, Ill. za raj. star. 1 (1); Josepha Dolinar, Waukegan, Ill. za zdr. hčerke 10 (10); Neimenovana po nam. 2 (2); dar 1. Frances Cvenk, Chicago, Ill. za raj. moža. 10 (10); Ana Blakach, Spring Valey po nam. 2 (2); Ivana Mohor, Chicago, Ill. v zahv. 5 (5); Neimenovana, Soudan, Minn. po nam. 2 (2); M. Zupančič, Soudan, Minn. po nam. 1 (1); Eliz. Smintič, Niagara, Wis. po nam. 1 (1); Frank Serko, Sheboygan, Wis. za raj, br. Ant. 5 (5); Fanny Baraga, Lorain, O. po nam. 2 (2); Gregor Zupan, Forest City, Pa. za zdr. 1 (1); Frances Francelj, Gilbert, Minn. po nam. 1 (1); Ant. Stefanich, Braddock, Pa. po

nam iz obl. 3 (3); Druž. Gregor Zupan, Forest City, z zdr. 1 (1); Ana Ancelj, Joliet, Ill. 1 (1); Mary Marinčič, Forest City, Pa. v zahv. 1 (1); Frank Britz, Milwaukee, Wis. za r. star. B. in M. 1 (1); Isti: za Frank in Ana Klevišar 1 (1); v zahv. za sr. pot 1 (1); za zdr. hčere 1 (1).

Te so zdaj na potu. Zadnjič objavljene so že vse opravljene, kakor sem pred par dnevi dobil poročilo od predstojništva božje poti na Brezjah.

DAROVI ZA AVE MARIA

\$1.00

Jos. Planinšek, Uniondale, Pa.
Rev. Roman, O. S. B., Beaulieu, Minn.
G. Lindič, New York, N. Y.
G. Lindič, New York, N. Y.
J. Mevžek, Newark, N. J.
Neža Gorc, So. Wilmington, Ill.
Mrs. M. Rosman, Brooklyn, N. Y.
Jos. Dolinar, Waukegan, Ill.
Frances Tomsha, Valley, Wash.
Agnes Klarich, Smithtown, N. Y.
Val. Dolinar, Girard, Ohio.
Mary Bulich, Corning, Ohio.
Mrs. Cook, Cleveland, Ohio.
Antonia Možina, No. Chicago, Ill.
Antonia Nemgar, Eveleth, Minn.
Mary Dekleva, Pittsburgh, Pa.
Theresa Kmet, Cleveland, Ohio.
Louis Komlanc, Indianapolis, Ind.
Mary Malovrh, La Salle, Ill.
Paul Jamnik, Oakdale, Pa.
J. Intihar, Cleveland, Ohio.
Theresa Aufderklam, St. Marys, Pa.

ZAHVALE.

Prisrčna hvala prebl. Devici Mariji, ker sem na njeno priprošnje zopet ozdravel. Priložena \$2 sta za Ave Marijo.

Ignac Korelc, Soudan, Minn.

Lepo se zahvalim naši nebeški Materi, ker mi je izprosila ljubega zdravja.

Kat. Sutej, Brooklyn, N. Y.

V svoji boleznii sem bila dvakrat operirana. Druga operacija je bila posebno huda. Vendar nisem nikoli obupavala nad ozdravljenjem. Trdno sem zaupala v presv. Srce Jezusovo dobrote in ljubezni polno in v žalostno Mater Božjo. In kakor nikoli tudi topot nisem upala zastoj. Zdravje se mi je izboljšalo. Tudi moj sin se je po operaciji srečno vrnil iz bolnišnice. Prisrčna hvala Bogu in Mariji. Prilagam \$1 v podporo listu.

Tereza Anžlovar, Forest City, Pa.

V svoji boleznii sem trpela velike bolečine. Goreče sem prosila Marijo, naj mi pomaga. Nisem jo prosila zastoj. Bolečine so pojenjale. Moje zaupanje do Marije se je pa še bolj pomnožilo. Kdor zdravja želi, naj k Mariji pribeži. Darujem \$1 Mariji v čast.

A. G.

DAROVI ZA KOLEGIJ.

Po \$3.00

Mary Gorup, Pittsburgh, Pa.

Po \$1.00

Rozi Manc, Lockport, Ill.; Gerge Werbanc, Pittsburgh, Pa.; Josepha Hochevar, Bridgeport, O.

Vprašanja in odgovori.

1.) **Vprašanja (poslano):** Ne-ko sv. pismo sem kupil in se mi dopade. Ne vem pa kako je, ali katoliško ali protestantsko. Odgovorite mi, kako in kaj je glede tega.

Odgovor: Vsako sv. pismo, ki ne nosi dovoljenja cerkvenih oblasti za natisk, je protestantsko, ali vsaj sigurno ne dovoljena cerkvena izdaja. Kdor tiska sv. pismo brez pristojne cerkvene oblasti, zapade cerkveni kazni. Kardoli Vam bo tedaj kdo prišel kako sv. pismo ponujat, samo poglejte, če je kje na naslovni strani tiskano: Z dovoljenjem cerkvenih oblasti Ako tega ne najдете, je gotovo znamenje, da je izdaja nepostavna, nepostavno tudi nje branje, ker je brez razlage cerkvenih očetov in drugih priznanih razlagavcev sv. pisma.

2.) **Vprašanje (poslano):** Ali so poznejši obredi za višja cerkvena dostojanstva, kakor n. pr. škofovsko posvečenje, le navadni obredi, ali spadajo k zakramentu mašniškega posvečenja?

Odgovor: Škofovsko posvečenje ni navadni obred, ampak zakrament. Dobro treba ločiti red in zakrament. Imamo štiri nižje redove in štiri višje. Štirje nižji in prva dva višja sta cerkvenega, ne božjega izvora. Ker so pa vsi zakramenti božjega izvora, se nižji redovi in prva dva višja ne morejo imenovati zakramenti, ampak so le neka priprava na zakrament. Dijakonat, prezbiterat ali mašništvo in episkopat ali škofstvo, so božjega izvora in kot taki so vsak sam zase zakrament. Oziroma lahko rečemo, da je zakrament le eden, a trije zakramentalni redovi.

3.) **Vprašanje (poslano):** Je li Giovanni Papinijevo "Življenje Kristusovo" tudi v slovenski jeziki predstavljeno, ali se morda vsaj pripravlja? Morda ste je vi že čitali. Pravijo, da je eno najboljših svetovnih književnih del.

Odgovor: Ne, slovenske prestave tega znamenitega dela še nimamo in jo bomo v teh hudih časih tudi težko dobili, čeravno bi jo najbolj potrebovali. Prestavljavec bi se že našel, založnika bi ne dobili. Nekaj ste o pisatelju mej tem gotovo že brali v Ave Maria.

4.) **Vprašanje (poslano):** Kje je obstal pisec: "Pri Lurški Materi Božji", da ga ni več na spregled?

Odgovor: Tja gori v koloradske gore je šel duše past. Tako visoko je, da se mu sme ne samo reči: Prevzvišeni, ampak: Najvišji. V začetku nismo vedeli, ali mu je črnilo zmrznilo, ali se mu kot takemu Ave Maria "pregmaj" zdi. Tolažili smo se, da bo o sv. Jakobu kaj, ko se tudi gori otaja,

TRETJEREDNIKOM.

Tretji red je mej ameriški Slovenci še premalo poznan, da bi mogel imeti svoje glasilo. Slovaki so v tem oziru daleč pred nami. Zato bomo začeli zanje s tem letom izdajati posebni mesečnik. Za naše slovenske tretjerednike menda tega ne bo nikoli potreba. Veselilo bi nas pa, če bi mogli sčasoma naše ljudi vsaj toliko za tretji red zainteresirati, da bi kazalo jim v Ave Maria dati posebni kotiček. Tudi to zaenkrat še ne kaže. Število je premajhno. Sicer jih mora precej biti, ki so bili v starem kraju v tretjem redu, a so se pozneje zanemarili, ker se nihče ni brigal zanje. Vsaj te bi polagoma radi zbrali in jih znova vneli zanj. Dokler se pa to ne zgodi, jim pa priporočamo starokrajsko tretjeredniško glasilo "Cvetje," ki popolnoma odgovarja svojemu namenu. Leto 1923. je zaključilo in vabi svoje naročnike na obnovo naročnine za leto 1924. Upam, da se bodo tudi vsi dosedanji ameriški naročniki odzvali vabilu in da se bo njih število še pomnožilo. Tretji red silno hitro napreduje. Glej glede tega nekaj podatkov v pogl: Na razgledu. Ob se-

a na sv. Ane dan seve že zopet zmrzne. Mejtem smo pa zvedeli, da mu je cerkev pogorela. Upamo, da ne zato, ker nas je na cedilu pustil. Radi smo ga po tej žalostni novici razrešili. Ko bo kramp in rovnico odložil, bo že zopet prijel za pero, če bo še znal pisati.

KATOLIŠKI SLOVENC! NAROČAJTE IN PRIPOROČAJTE SAMO KATOLIŠKE LISTE KAKOR SO "AVE MARIA" IN "EDINOST".

ANTON GORNIK

SLOVENSKI MESAR

Rojakom v Tower in Soudan, Minn., priporočam svojo mesnico. Najboljše blago. Nizke cene.

Tower,

Minnesota.

demdesetletnici, ki smo jo obhajali predlanskim je to tretje drevo, ki je je sv. Frančišek usadil, a se je zadnje čase zdelo, da se bo posušilo, na novo ozelenelo in začelo bujno cvesti. Kar je ljubezen serafinskega Frančiška vsadila in zalivala, ne usahne. Program tretjega reda je evangelijski program, zato vedno času primeren. Danes, ko je človeška družba tako potrebna obnove na podlagi evangelijskega programa, je tudi tretji red postal zopet modern. Vsi ki so na povojnih razvalinah prišli do spoznanja, da je edini Kristus more rešiti človeško družbo, se z novo ljubeznijo oklepajo tretjega reda, da se znotraj preнове, kar je glavni namen njegovega vodila. Ameriški Slovenci, ne bodimo mej zadnjimi, ki so oz. bodo to spoznali. Zato vas tem potom vabim, da čimprej obnovite svojo naročnino na naše slovensko glasilo tretjeredniške armade, ki šteje nad milijon bojevnikov in tudi mej Slovenci na tisoče. Skušajte pridobiti tudi kaj novih naročnikov. Stane kakor lani \$1 na leto. Naroča se lahko pri upravi "Ave Maria."

Urednik Ave Maria.

Apostolat Sv. Franciška

KAJ JE?

Francišek! Ime samo pomeni danes program. Čudno! Še pred malo leti so dejali, da je bil pač zvezda jutranjica na srednjeveškem nebu, a je pa danes postal večernica, ki bo prej ali slej zginila v temi. Niso znali ločiti tega, kar je bilo na njem srednjeveškega, smrtnega, od tega, kar je na njem nadčasnega, nesmrtnega. Ono je zatonilo s srednjim vekom, to je ostalo in ostane. In to je Francišek Serafin ljubezni. Kot tak je nesmrten. A treba je bilo strašne vojskine operacije, da so to spoznali in ga znova vzljubili. Videč kako brat brata kolje, odira, pesti, so dvignili svoje objokane oči k njemu, ki so mu bile celo živalice bratje in sestre, in ga začeli prositi: Francišek, daj, uči nas vsaj bližnjega imeti za brata, če že živalic ne, kakor so bile tebi. Čim bolj se sovraštvo zajeda v srca celo katoliških narodov, tim glasnejši je ta klic po bratovski ljubezni. Z njim pa vstaja Francišek — Serafin. Nekdanji apostelj svoje drage Umbrije, je postal svetovni apostelj. Drug za drugim si ga povojni socialni delavci izbirajo za svojega vzornika in voditelja iz sužnosti mesa v lepšo deželo duha. Sam vrhovni zdravnik težko bolne povojne človeške družbe, namestnik Kristusov na zemlji, ga je postavil za patrona in zaščitnika katoliškega prepodnega socialnega dela. To je apostolat sv. Franciška v širšem pomenu besede.

Slabi sinovi tega velikega očaka bi bili mi slovensko-slovaško-hrvaški frančiškani v Ameriki, ko bi tega apostolata ne vršili vsak mej svojim tukajšnjim narodom. Saj je tu prav tako potreben, kakor na razvalinah Evrope. Zavedamo se tega. Zato smo ustanovili posebni odsek tega apostolata za našo slovensko-slovaško-hrvatsko in deloma tudi angleško Ameriko. To je "Apostolat sv. Franciška" v ožjem pomenu besede.

KAJ HOČE?

Namen našega "Apostolata sv. Franciška" je pred vsem ta: položiti temelj za uspešno prepodno delovanje v Franciškovem duhu mej našimi dragimi narodi. Ta temelj bo srafinski narodni kolegij, v katerem se bodo vzgajali apostoli tega apostolata. Brez tega bi bilo nemogoče ta apostolat vršiti kakor je treba. Ker

je pa ta tako nujno potreben, je nujno potreben tudi kolegij. Nihče, ki mu je kaj na tem, da tudi našim tukajšnjim narodom zasijejo lepši dnevi, ne sme ostati brezbrizen. Vsak mora po svoji moči poseči v žep in pomagati, da se ta vzvišeni načrt kar najpreje uresniči.

KAJ ZAHTEVA?

Zahteva prav za prav nič, ker ne more, pa tudi noče. Apostolu Serafina ljubezni ona ukazuje priskočiti na pomoč, kjer vidi, da gre za dobro stvar. Ljubezen se ne pusti prositi, zadostuje, da se ji pove, kje in kako lahko pomaga. Takoj je zraven. Ker se mora pa pri telesnih delih usmiljenja, kakor je miloščina, ozirati na svojo denarno moč, koliko zmore, koliko ne, se ji pri vseh podpornih vstanovah daje več načinov na razpolago, kako svojim močem primerno lahko pomaga. Tudi naš "Apostolat sv. Franciška" ji daje na razpolago različne načine sopomoči. So pa sledeči:

1. **Dobrotnik** "Apostolata sv. Franciška" plača enkrat za vselej \$10.00. Če tega ne more pa 50c na leto. Teh gotovo ne bo nihče konec leta po grešal.

2. **Ustanovnik** "Apostolata sv. Franciška" plača \$225.00. Toliko stane en aker zemljišča. Kako lepo bi bilo, ko bi vsaj večje slovenske nasebine, ali kako dobro stoječe društvo postalo ustanovnik.

KAJ DAJE?

1. Vsi, dobitniki in ustanovniki, postanejo sodeležni vseh molitev, žrtev in drugih dobrih del komisarijata oz. pozneje provincije, katere matica bo kolegij.

2. Istotako se bo za dobitnike in ustanovnike žive in rajne bralo na leto sto sv. maš. Mladino v kolegiju pa se bo vedno spodbujalo, naj se jih pri sv. mašah in sv. obhajilih spominja.

3. Imena ustanovnikov se bodo na posebni tabli obesila v cerkev Marije Pomagaj, ki jo bomo pozidali. Ta cerkev, stoječa na prijaznem hribu, bodo naše ameriške Brezje, z natančnim posnetkom Marije Pomagaj. V njej se bo vsako leto na dan vernih duš opravil en slovesni rekvijem za umrle ustanovnike.

Rojaki, sezite po teh duhovnih delnicah! Enkrat jih boste najbolj veseli, ker se bodo najboljše obrestovale. Darove pošiljajte:

Upravništvo "Ave Maria" ali "St. Francis Magazine"